

[Erhard Jakobsen]

nem rundt omkring. Danmark kan ikke undslå sig for at være med, for så kan vi overhovedet ikke konkurrere med de andre. Hvem i alverden vil påstå, at dette folketing kan forhindre, at der bliver færre arbejdspladser, fordi robotterne trænger frem? Hvem kan forhindre, at endnu flere mennesker vil søge arbejde? At de, der ikke har søgt indtil nu, også søger arbejde? Derved stiger arbejdsløsheden og mangelen på job. Alt dette er noget, som dette folketing ingenting kan gøre noget ved, hverken den regering, der sidder nu, eller den regering, der sad før, som jeg også forsvarede, når disse argumenter blev ført frem.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Det er til hr. Emmert Andersen, der sagde, at fremskridtspartiet havde fået meget og var kommet med i forlig. Jeg vil gerne spørge hr. Emmert Andersen, hvordan han følte det, hvis han var med i et forlig, hvor man havde aftalt en vis top, man ville nå, og der stadig væk manglede 1,8 mia kr. i det forlig, hvorefter regeringspartierne forhandler med radikale og siger: nu er man nået frem til besparelser på 2,1 mia kr. – det er oven i købet mere, end der var aftalt, og det er såmænd ikke engang besparelser alt sammen, noget af det er ekstra afgifter osv. – men uden at man overhovedet har talt med det parti, der har været med i forliget, overhovedet ikke har taget os ind til nogen som helst form for orientering eller noget. Vi har kun kunnet læse aviser. Ville hr. Emmert Andersen finde, at det var en rigtig fremgangsmåde? Ville hr. Emmert Andersen som værende med i et sådant forlig finde sig i noget sådant?

Wilhjelm (VS):

Det har jo udviklet sig til en almindelig politisk debat, og det er vel rimeligt nok efter omstændighederne. Vi har forsøgt at holde os til nogle hovedproblemer, som den danske befolkning står over for, uanset hvordan denne finanslovsafstemning går.

Et hovedproblem er naturligvis arbejdsløsheden. Det var hovedtemaet for fru Anne Grete Holmsgårds tale. Men som de siger at de københavnske jord- og betonarbejdere har malet over hele deres hus dernede, så hjælper det ikke at vinde sejre i arbejdskampen eller

klassekampen, hvis vi taber kampen om freden, oprustningen, og de problemer er selvfølgelig på den led de allervæsentligste; dem har hr. Steen Folke været inde på i sit indlæg.

Jeg vil gerne her på falderebet, som jeg må gå ud fra det er, sige lidt om det, jeg opfatter som det tredje alvorligste problem for den danske befolkning i disse år. Det er udviklingen inden for justitsministerens område. Vi har ikke illusioner om, at man kan opnå et egentligt demokrati eller en egentlig retsstat i et classesamfund som det, vi lever i, men jeg taler om udviklingstendenserne fra de seneste år, som er skræmmende.

Jeg mener, at det, vi har set, er en udvikling, hvor politiet er ved at blive en stat i staten. Hvor den øgede anvendelse af politi over for sociale problemer og over for klasse modsætninger har anbragt politiet i et stadig klarere modsætningsforhold til de befolkningsgrupper, som krisen især går ud over, og dette er naturligvis et politisk ansvar. Justitsministerens og folketingsflertallets så godt som ukritiske opbakning bag næsten hvilke som helst politiovergreb og -fadæser får retsgrundlaget til at skride her i landet, undergraver de demokratiske rettigheder og den enkeltes beskyttelse mod statsmagtens vilkårligheder og magtfuldkommenhed.

Der er ingen grund til at tro, at den nuværende danske befolkning af natur er mere kriminel, end befolkningen var for 20, 30 eller 40 år siden. Derimod betyder de vilkår, vi byder mennesker i dag og specielt ungdomsarbejdsløsheden, at vi i stigende grad kriminaliserer mennesker, og det besvarer man så med mere politi, optrappede politimetoder og øget fængselskapacitet. Krisen, arbejdsløsheden og nedskæringspolitikken er direkte forbundet med politianvendelsen og konfrontationerne. Sociale problemer udvikles ved politiets mellemkomst til kriminelle handlinger, og det er ikke kun i den nuværende regerings tid.

Blokader i arbejdskampe, som blev respekteret af myndighederne og politiet endnu for 8-9 år siden, er blevet mødt med politi, med tæv, med hundebid, og det giver naturligvis konfrontationer og polarisering, som vi f.eks. så det sidste vinter ved havnearbejderkonflikterne, hvor lønarbejderne klart kunne se, at politiet blev anvendt på arbejdsgivernes side.